

Susan Burnstine

Alunecare în vis

Fotografiile Susanei Burnstine sunt capcane pentru cei care le privesc timp îndelungat. Artista americană funcționează precum un dreamcatcher, un hoț de vise, un spărgător de fragmente din subconștient recompuse cu ajutorul aparatelor foto pe care le construiește din material plastic cu propriile mâini. **Imaginile ei revelează faptul că, la un anumit nivel mental subteran, suntem aproape identici, având aceleași vise, aceleași aspirații, aceleași temeri.** Suntem urziți din aceleași fire de borangic, dar probabil modelul final depinde de cine se află la cârma războiului de țesut. Susan Burnstine ne înfățișează pânza ei.

Foto: Susan Burnstine, Interviu de: Harris Wallmen

Susan Burnstine

- s-a născut în Chicago, trăiește în Los Angeles, SUA
- de la 14 ani până la absolvirea facultății, a lucrat ca asistent pentru renumitul portretist Joel Schachtel
- a terminat facultatea de producție film și televiziune, și facultatea de engleză și sociologie
- câștigătoare a numeroase premii de notorietate internațională
- site personal: www.susanburnstine.com

PHOTO magazine: Proiectul „On Walking Dreams” e uimitor! Îl privesc și am senzația că mă scufund în somn sau tocmai mă trezesc. E ca și cum aș fi văzut imaginile undeva într-o altă viață, ca un deja vu. Cum ați ajuns la această idee? Cum a ajuns să se materializeze?

Susan Burnstine: Seria „On Walking Dreams” s-a născut din visele mele. Dimineața, exact în momentul în care mă trezesc, îmi notam în jurnal crâmpiele de vis pe care mi le aminteam, după care ieșeam și încercam să le fotografiez. Urmăream o mișcare sau o metaforă care să reprezinte sau să sugereze ceea ce visasem în ziua respectivă.

PHOTO magazine: Care e procedura tehnică de realizare a acestor fotografii? Cât de dificil a fost întregul proces creativ?

Susan Burnstine: Îmi construiesc singură aparatele foto și obiectivele, așa că și numai această sarcină devine câteodată incredibil de dificilă. În termeni ai procesului de realizare, toate efectele sunt create cu ajutorul aparatului în sine, așa că lucrul cu aceste aparate extrem de rudimentare și foarte fragile, din plastic și cauciuc, este complicat. Aparatele au o singură diafragmă și doar unul, două sau trei timpuri de expunere, în funcție de ceea ce am nevoie (în momentul de față am 21 de aparate și obiective artisanale). Lucrul cu aceste aparate e complicat, dar de-a lungul timpului am învățat să le folosesc într-o varietate de feluri, în funcție de rezultatul pe care doresc să îl obțin.

„Lucrările mele au fost deseori caracterizate ca fiind evocative și presupun că acest lucru se întâmplă deoarece în fiecare imagine așez mult din speranțele, visele și fricile mele.”

Susan Burnstine

PHOTO magazine: De unde vă inspirați în momentele creative? Ce vă surprinde?

Susan Burnstine: Inspirația vine aproape întotdeauna din adâncul meu, din interior. Imaginile mele reprezintă o explorare pur personală a ceea ce experimentez la nivel conștient și subconștient în momentul respectiv al vieții mele.

PHOTO magazine: Cum vă explicați că în era digitală, în care oamenii își doresc imagini perfecte, tot mai clare, acest tip de fotografie, difuz și întunecat, continuă să ne fascineze și ne face să ne întoarcem la el în permanență?

Susan Burnstine: Cred că orice tip de artă care provine de undeva din interior fascinează,

deoarece prezintă privitorului o latură a artistului pe care doar el o poate experimenta și împărtăși cu ceilalți. Lucrările mele au fost deseori caracterizate ca fiind evocative și presupun că acest lucru se întâmplă deoarece în fiecare imagine pun atât de mult din speranțele, visele și fricile mele. Pentru mine, acesta este genul de artă ce revelează la fiecare contemplare ceva nou, deoarece crește și se dezvoltă cu fiecare privitor, foarte asemănător cu o relație fizică personală.

PHOTO magazine: Care sunt temele dumneavoastră favorite?

Susan Burnstine: Viața, moartea și perisabilitatea. Cea mai mare parte a creației

„Îmi construiesc singură aparatele foto și obiectivele, sarcină care devine câteodată incredibil de dificilă.”

Susan Burnstine

mele se învârt în jurul deciziei dificile de a merge înainte sau înapoi în existență. Este însă și despre magia de zi cu zi și despre posibilitatea de a juca un rol în viață.

PHOTO magazine: Ce v-a atras înspre fotografie? Cine a fost persoana care v-a influențat cel mai mult în alegerea acestei modalități de exprimare?

Susan Burnstine: Am început să fotografiez la vârsta de opt ani, când mama mi-a pus în mână un aparat foarte vechi cu care să mă joc. Ea a fost cea care a continuat să insiste că sunt

talentată, chiar dacă făceam niște prostii de fotografii cu un aparat ieftin. Foarte devreme în viață i-am spus că cel mai mult mi-aș dori să ajung fotograf și scriitoare. Ea m-a încurajat în permanență, împotriva tuturor adversităților. Dacă ar mai fi trăit, cred că ar fi fost extrem de mândră de faptul că mi-am împlinit ambele vise, devenind atât fotograf, cât și scriitoare. De

altfel, moartea ei a avut un impact decisiv în hotărârea mea de reîncepe să fotografiez. Prin urmare, cred că îi datorez mamei mele în cea mai mare parte decizia de a fi ales această cale. În privința artiștilor care mi-au influențat dorința de a deveni artistă încă de la 7 ani, trebuie să îl numesc pe Andrew Wyeth (în particular cu seria „Christina's World”) și o serie

de pictori impresionisti.

PHOTO magazine: Ce alți artiști sau scriitori vă plac?

Susan Burnstine: Influențele directe provin în primul rând dinspre pictorii impresionisti timpurii, dar am un respect deosebit pentru o lungă listă de fotografi precum Steichen,

© SUSAN BURNSTINE

© SUSAN BURNSTINE

„Lucrările mele vorbesc despre viață, moarte și perisabilitate, despre decizia dificilă de a merge înainte sau înapoi în existență. Ele sunt însă și despre magia de zi cu zi și despre rolurile pe care ni le asumăm în viață.”

Susan Burnstine

Atget, Lange, Levitt, Evans, Cartier-Bresson, Mezzard, Arbus... Lista e fără sfârșit. Fotografii contemporani pe care îi admir sunt Sally Mann, James Free și James Natchwey. Cu toții sunt foarte diferiți ca stil, dar egali ca surse de inspirație.

PHOTO magazine: Ce reprezintă pentru dumneavoastră fotografia? Ce credeți că putem descoperi privind fotografia sau încercând să o capturăm?

Susan Burnstine: Privind lucrările mele, cred că puteți descoperi foarte multe lucruri despre

mine, deoarece tot ceea ce am încerc să pun în fotografia pe care o realizez.

PHOTO magazine: De unde preferința pentru fotografia alb-negru?

Susan Burnstine: Îmi plac în aceeași măsură atât fotografiile color, cât și cele alb-negru, dar sensibilitatea mea cred că tinde mai mult spre cea din urmă. Aceasta probabil rezultă din faptul că prima imagine de care m-am îndrăgostit a fost una alb-negru, și anume „Migrant worker” a fotografei Dorothea Lange. Fotografia aceea m-a făcut să vreau să devin fotograf. Totodată,

„Imaginile reprezintă o explorare pur personală a ceea ce experimentez la nivel conștient și subconștient, într-un anumit moment al vieții mele.”

Susan Burnstine

cred că fotografia alb-negru își permite să exprimi mai multe și are o anumită poezie care duce spre esențe, spre povești. Și cum tot ceea

ce povestesc are oarecum o nuanță narativă, alb-negrul a fost o alegere naturală. Dar în foarte multe cazuri fotografiez color, în special

pentru lucrările comerciale, și am luat serios în calcul realizarea unei serii color pentru o serie personală.

PHOTO magazine: Ce sfat ați da unui tânăr care ar dori să pornească pe drumul artei?

Susan Burnstine: Să înceapă. Să continue să creeze până își descoperă viziunea și vocea interioară. Iar odată ce a descoperit acea viziune, să nu lase lumea să i-o afecteze prea mult. Să fie fidel propriei viziuni și propriei credințe artistice.

PHOTO magazine: Care credeți că este rolul artei în ziua de astăzi? Ce putem descoperi sau câștiga prin intermediul artei?

Susan Burnstine: Artă a avut dintotdeauna un impact enorm asupra lumii și asupra societății în general. Artă este vocea a ceea ce experimentăm în lumea de astăzi și are o funcție educativă teribilă, poate influența, poate învăța sau poate schimba atât adulții, cât și copiii. O mare parte

din munca mea este despre posibilități. Trebuie să ne păstrăm cu toții speranța și încrederea în posibilități nesfârșite, mai ales în această perioadă cu vremuri schimbătoare și grele. În momentul în care cineva îmi privește lucrările, aș dori să aibă propriile lui experiențe, dar cea mai mare speranță a mea este ca sentimentul final să fie unul al posibilităților fără de sfârșit.

© SUSAN BURKSTINE

© SUSAN BURKSTINE

